

Sygn. akt III AUa 99/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak
Sędziowie:	SSA Daria Stanek (spr.) SSO del. Maria Ołtarzewska
Protokolant:	stażysta Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2015 r. w Gdańsku

sprawy W. H. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o zwrot nienależnie pobranych świadczeń

na skutek apelacji W. H. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 września 2014 r., sygn. akt VI U 2393/13

1. zmienia zaskarżony wyrok i ustala, iż W. H. (1) nie jest zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranych świadczeń w kwotach:

- 5.820,88 (pięć tysięcy osiemset dwadzieścia 88/100) złotych tytułem rozliczenia przychodu za rok 2010;

- 6.015,54 (sześć tysięcy piętnaście 54/100) złotych tytułem rozliczenia przychodu za rok 2011;

2. zasądza od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

na rzecz W. H. (1) kwotę 4.230,00 (cztery tysiące dwieście trzydzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sygn. akt III AUa 99/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 i 27 maja 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w B. dokonał rozliczenia emerytury W. H. (1) w związku z osiągniętym przez ubezpieczonego przychodem w roku 2010 i 2011, ustalając, że łączny jego przychód w roku 2010 i 2011 przekroczył niższą kwotę graniczną dla tych lat, co z kolei uzasadniało zmniejszenie kwoty świadczenia za lata 2010 i 2011 o kwotę maksymalnego zmniejszenia. Po dokonaniu powyższych rozliczeń organ rentowy ustalił, że ubezpieczony pobrał nienależnie świadczenie w roku 2010 w kwocie 5.820,88 zł i w roku 2011 w kwocie 6.015,54 zł, które powinien zwrócić na rachunek pozwanego. Organ rentowy w/w decyzjami uchylił swoje wcześniejsze decyzje o rozliczeniu emerytury ubezpieczonego za rok 2010 i 2011.

Odwołania od obu powyższych decyzji wniósł ubezpieczony wskazując, iż uzyskiwany przez niego dochód często był mniejszy, niż dochód przyjmowany przez ZUS.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań, wskazując iż ubezpieczony ma ustalone prawo do emerytury oraz pozostaje w zatrudnieniu, w związku z czym jako duchowny opłaca składkę jedynie na ubezpieczenie zdrowotne. Zgodnie z art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe duchownych stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia. Ubezpieczony poinformował ZUS o osiągniętym przychodzie w roku 2010 i 2011 wyłącznie z tytułu zatrudnienia, a wskutek postępowania wszczętego przez organ rentowy ubezpieczony w dniu 9 kwietnia 2013 roku złożył oświadczenie o wysokości podstawy wymiaru składki za lata 2010 - 2012 z tytułu pozostawania duchownym. Tymczasem wnioskodawca stosownie do art. 127 ustawy o emeryturach i rentach z FUS był zobowiązany zawiadomić organ rentowy o osiągnięciu przychodu powodującego zawieszenie lub zmniejszenie świadczenia, skoro zaś tego nie uczynił, to w tej sytuacji jest zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia za rok 2010 i 2011 na podstawie art. 138 ust. 1, ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Sprawy z odwołań ubezpieczonego od decyzji z dnia 24 i 27 maja 2013 roku zostały połączone do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia pod sygn. akt. VI U 2393/13.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bydgoszczy wyrokiem z dnia 15 września 2014 roku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie. Swoje rozstrzygnięcie Sąd ten oparł na następujących ustaleniach faktycznych i prawnych.

Decyzją z dnia 13 grudnia 2007 roku ZUS Oddział w B. przyznał W. H. (1) prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2007 roku (od dnia po rozwiązaniu stosunku pracy) na podstawie ustawy z dnia 26 stycznia 1982 roku – Karta Nauczyciela oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczony jest duchownym – księdzem katolickim i po nabyciu prawa do powyższej emerytury podejmował zatrudnienie jako nauczyciel – katecheta w Zespole Szkół (...) w T., w tym także w latach 2010 i 2011 uzyskując w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2010 roku przychód w wysokości 23.062,45 zł oraz w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2011 roku przychód w wysokości 23.620,98 zł.

W dniu 14 lutego 2011 i 2012 roku ZUS Oddział w B. wydał decyzje o rozliczeniu emerytury ubezpieczonego, w której ustalono, że osiągnięty przez niego przychód odpowiednio w latach 2010 i 2011 nie przekroczył niższej kwoty granicznej przychodu (70% przeciętnego wynagrodzenia) i nie uzasadniał zmniejszenia, ani zawieszenia emerytury a świadczenie wypłacone było we właściwej wysokości.

W dniu 9 kwietnia 2013 roku ubezpieczony złożył w ZUS Oddziale w B. pisemne oświadczenie, w którym oświadczył, że podstawy wymiaru składek z tytułu bycia osobą duchowną wynosiły: w roku 2010 – 15.804 zł, w roku 2011 – 16.632 zł, w roku 2012 – 18.000 zł. Na podstawie tego oświadczenia organ rentowy wydał zaskarżone decyzje, jak również decyzję z dnia 3 czerwca 2013 roku o miesięcznym rozliczeniu i zwrocie świadczeń (która nie została przez ubezpieczonego zaskarżona).

Zdaniem Sądu I instancji działanie pozwanego ZUS w powyższym zakresie było prawidłowe, albowiem w pisemnym oświadczeniu z dnia 9 kwietnia 2013 roku ubezpieczony poinformował organ rentowy o podleganiu obowiązkowo

ubezpieceniom emerytalnym i rentowym z tytułu posiadania statusu duchownego oraz o podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne

i rentowe w latach 2010 i 2011. Oświadczenie to stanowiło nową okoliczność istniejącą przed wydaniem decyzji z dnia 14 lutego 2011 i 2012 roku, która ma wpływ na prawo do świadczeń emerytalnych ubezpieczonego i ich wysokość. Uprawniało to organ rentowy do ponownego rozliczenia emerytur ubezpieczonego za lata 2011 i 2012 na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS na zasadach określonych w art. 103 – 105 tej ustawy.

Zgodnie z art. 104 ust. 7 i 8 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawo do emerytury, renty z tytułu niezdolności do pracy oraz renty rolniczej, do której uprawniona jest jedna osoba, ulega zmniejszeniu w razie osiągnięcia przychodu w kwocie wyższej niż 130 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, a w razie osiągnięcia przychodu w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, nie wyższej jednak niż 130% tej kwoty, świadczenie ulega zmniejszeniu o kwotę przekroczenia, nie większą jednak niż kwota maksymalnego zmniejszenia obowiązująca w dniu 31 grudnia 1998 roku w wysokości 24% kwoty bazowej obowiązującej przy ostatniej waloryzacji w 1998 roku.

Ubezpieczony w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia 2010 roku uzyskał przychód

w wysokości 23.062,45 zł, który po zsumowaniu z przychodem stanowiącym podstawę wymiaru składek osoby duchownej w roku 2010, czyli 15.804 zł, dawał kwotę 38.866,45 zł. Okoliczność ta uzasadniała zatem przyjęcie przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 27 maja 2013 roku kwoty maksymalnego zmniejszenia emerytury ubezpieczonego o 5.820,88 zł. W okresie od

1 stycznia do 31 grudnia 2011 roku ubezpieczony uzyskał przychód w wysokości 23.620,98 zł, który po zsumowaniu z przychodem stanowiącym podstawę wymiaru składek osoby duchownej

w roku 2011, czyli 16.630 zł, dawał kwotę 40.252,98 zł. Uzasadniało to przyjęcie przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji z dnia 24 maja 2013 roku kwoty maksymalnego zmniejszenia emerytury ubezpieczonego o 6.015,54 zł.

W ocenie Sądu I instancji zaskarżone przez ubezpieczonego decyzje określały kwoty nienależnie pobranych przez ubezpieczonego świadczeń emerytalnych w latach 2010 i 2011, gdyż ubezpieczony o wysokości swoich przychodów osiągniętych z tytułu bycia duchownym w latach 2010 i 2011 (które stanowią też podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne

i rentowe) zawiadomił organ rentowy dopiero w roku 2013, mimo że zgodnie z art. 127 ust. ustawy

o emeryturach i rentach z FUS to na nim ciążył obowiązek poinformowania ZUS o powyższych okolicznościach, o czym również został prawidłowo pouczony przez organ rentowy.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł ubezpieczony domagając się uwzględnienia odwołań oraz zasądzenia kosztów procesu za obie instancje według norm przepisanych. Apelujący zarzucił Sądowi I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 138 ust. 4 i 5 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS poprzez przyjęcie, że organ rentowy ma prawo żądać od powoda zwrotu nienależnie pobranych świadczeń emerytalnych za okres dłuższy niż jeden rok kalendarzowy poprzedzający rok, w którym wydano decyzję o rozliczeniu tych świadczeń,

w sytuacji gdy to ubezpieczony zawiadomił pozwanego o okolicznościach powodujących zmniejszenie prawa do świadczeń emerytalnych i na skutek tego zawiadomienia organ rentowy nakazał zwrócić powodowi pobrane świadczenia emerytalne jako nienależne.

Skarżący, nie kwestionując ustaleń faktycznych sądu wskazał, iż skoro na skutek złożonego przez niego oświadczenia w dniu 9 kwietnia 2013 roku to on poinformował organ rentowy

o okolicznościach powodujących zmniejszenie wypłacanych do tej pory świadczeń emerytalnych, to w świetle art. 138 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy nie mógł żądać od niego zwrotu nienależnie pobranych kwot za okres dłuższy niż rok kalendarzowy, zatem żądanie organu rentowego mogło dotyczyć wyłącznie świadczeń

pobranym w 2012 roku. Wnioskodawca dobrowolnie zwrócił ZUS kwoty nienależnie pobranymi świadczeń za 2012 rok.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie wskazując przy tym, że wskazane przez wnioskodawcę przepisy oraz orzeczenie Sądu Najwyższego nie mają zastosowania w sprawie, gdyż poinformował on ZUS o fakcie osiągnięcia przychodu w latach 2010-2011 już po wypłacie świadczeń emerytalnych za te lata.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja ubezpieczonego skutkuje zmianą zaskarżonego wyroku, aczkolwiek z innych przyczyn niż wskazane w uzasadnieniu apelacji.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia zasadności ponownego rozliczenia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysokości pobieranej przez W. H. (2) emerytury w latach 2010-2011 i związanego z tym żądania organu rentowego w przedmiocie zwrotu nienależnie pobranymi świadczeń przez ubezpieczonego.

Przypomnieć trzeba, że decyzją z dnia 13 grudnia 2007 roku pozwany przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury nauczycielskiej w związku z wykonywaną przez niego pracą katechety od dnia 1 grudnia 2007 roku. Z załączonych do wniosku o emeryturę dokumentów wyraźnie wynikało, że wnioskodawca jest księdzem i jako osoba duchowna - w czynnej służbie duszpasterskiej - pracował także jako katecheta. Po przyznaniu emerytury ZUS cały czas doliczał wnioskodawcy do stażu pracy wpływającego na wysokość świadczenia kolejne okresy zatrudnienia jako katechety i rozliczając osiągnięty przez niego przychód w celu ustalenia podstawy wymiaru składek prawidłowo przyjmował wyłącznie przychód ze stosunku pracy. W ten sposób ZUS dokonywał też rocznych rozliczeń wypłacanej ubezpieczonemu świadczenia emerytalnego.

W dniu 9 kwietnia 2013 roku ubezpieczony złożył w ZUS oświadczenie o wysokości podstawy wymiaru składek z tytułu bycia osobą duchowną w latach 2010-2012. Następnie pozwany zaskarżonymi decyzjami dokonał ponownego rozliczenia pobieranej przez ubezpieczonego emerytury wliczając mu do przychodu w latach 2010-2012 przychód ze stosunku pracy jako szkolnego katechety oraz przychód w wysokości minimalnego wynagrodzenia z tytułu bycia duchownym.

Mając powyższe na uwadze wskazać trzeba, że ustawodawca w art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS upoważnił organ rentowy do ponownego ustalenia prawa do świadczeń lub ich wysokości, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawnione okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość. Powołany przepis stanowi więc podstawę pozwalającą na zmianę prawomocnej decyzji tak w sytuacji, gdy ujawnią się nowe dowody uzyskane już po wydaniu takiej decyzji. Podkreślić przy tym trzeba, że organ rentowy nie posiada obecnie uprawnień do ponownego badania tych samych dowodów, na podstawie których wydał uprzednio decyzję, gdyż art. 114 ust. 1a w/w ustawy z dnia 8 marca 2012 roku stracił moc prawną, na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 roku, K5/11, (Dz. U. poz. 251). Dodać przy tym należy, że przepis ten został uznany za sprzeczny z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na niezgodność z zasadą zaufania obywateli do państwa (art. 2 i 67 ust. 1 Konstytucji).

Zatem skutkiem prawomocności decyzji organu rentowego jest niedopuszczalność ponownego ustalenia przez ZUS prawa do świadczenia i jego wysokości - z urzędu lub na wniosek strony - chyba, że stosownie do przepisu art. 114 ust. 1 ustawy emerytalno-rentowej zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do tego świadczenia lub jego wysokość (por. też wyrok SA w Gdańsku z dnia 18 stycznia 2013 roku, III AUa 1213/12, LEX nr 1286485). Nieprzedstawienie nowych dowodów lub nieujawnienie okoliczności, z których wynika, że wysokość świadczenia została zawyżona nie daje podstaw do „wznowienia postępowania” (ponownego ustalenia wysokości świadczenia) w trybie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (por. wyrok SA

w Gdańsku z 16 października 2013 roku, III AUa 214/13, LEX nr 1403671).

W świetle powyższych rozważań wskazać trzeba, że analiza przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, iż organ rentowy na skutek złożonego przez ubezpieczonego oświadczenia

o wysokości podstawy wymiaru składek z tytułu bycia duchownym w istocie dokonał ponownego rozliczenia wypłacanej mu emerytury, mimo że nie ujawniły się żadne nowe okoliczności czy też dowody, które by uprawniały organ rentowy do zmiany uprzednio wydanych decyzji w tym zakresie. Bez znaczenia jest cel złożenia przez wnioskodawcę wspomnianego powyżej oświadczenia. ZUS już od chwili złożenia przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę wiedział, że skarżący jest księdzem. Ponadto Zespół Szkół (...) w T. po ponownym nawiązaniu ze skarżącym stosunku pracy, począwszy od 2007 roku, systematycznie informował ZUS o okresie i wymiarze zatrudnienia skarżącego w charakterze katechety.

W pismach tych ubezpieczony każdorazowo był przedstawiany jako ksiądz. Pozwany organ rentowy przez okres blisko 6 lat prawidłowo rozliczał wypłacaną ubezpieczonemu emeryturę biorąc pod uwagę jedynie przychód z tytułu stosunku pracy. Tym samym oświadczenie skarżącego

z dnia 9 kwietnia 2013 roku i wskazany w nim fakt bycia duchownym nie mógł być dla pozwanego zaskoczeniem i nie stanowił nowej okoliczności uprawniającej do ponownego ustalenia wysokości świadczenia. Co więcej w aktach ZUS znajduje się pismo z dnia 19 lutego 2013 roku zatytułowane poświadczenie dla celów emerytalno – rentowych (k. 449) z którego wynika, że w okresie od 1 stycznia 2010 roku do 31 grudnia 2012 roku skarżący nie podlegał ubezpieczeniom społecznym (za wyjątkiem ubezpieczenia zdrowotnego) jako duchowny, nieprowadzący działalności gospodarczej. Tym samym już choćby z tego powodu zaskarżone decyzje należało uznać za niezgodne z prawem, gdyż zostały wydane z naruszeniem art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Nie mniej jednak zaznaczyć również trzeba, że także sam sposób rozliczenia przez organ rentowy emerytury ubezpieczonego za lata 2010-2011 był nieprawidłowy. Wskazać należy, iż ubezpieczony wypełnia przesłanki definicji osoby duchownej zawartej w art. 8 ust. 13 ustawy

o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 roku poz. 1442) i stosownie do art. 4 ust. 2 lit. f tejże ustawy jest on płatnikiem składek. Zgodnie zaś z art. 6 ust. 1 pkt 10 omawianej ustawy osoba duchowna podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym. Tak też faktycznie ubezpieczony jako duchowny podlegał obowiązkowo ubezpieczeniu emerytalnemu

i rentowym i odprowadzał z tego tytułu składki na powyższe ubezpieczenia, jednakże z chwilą przyznania mu emerytury nauczycielskiej, tj. od dnia 1 lipca 2007 roku, w stosunku do niego ustał obowiązek opłacania obowiązkowo składek na w/w ubezpieczenia z tytułu bycia osobą duchowną.

Skarżący jednak po przyznaniu mu prawa do emerytury ponownie nawiązał stosunek pracy Zespołem Szkół (...) w T., który to stosunek w świetle 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych rodził obowiązek podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu i społecznemu. Tymczasem art. 9 ust. 4 w/w stanowi, iż m.in. pracownicy pozostający w stosunku pracy (art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 8 ust. 1 ustawy) mający ustalone prawo do emerytury lub renty podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu

i rentowemu. Zatem skarżący od dnia przyznania mu prawa do emerytury nauczycielskiej podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym - stosownie do w/w art. 9 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych – jedynie na podstawie stosunku pracy. Tym samym w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 9 ust. 2 omawianej ustawy regulujący podleganie ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym na podstawie kilku tytułów ubezpieczenia. Zespół Szkół (...) w T. jako pracodawca prawidłowo odprowadzał za skarżącego składki na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne, a ZUS okresy tej pracy prawidłowo doliczał do stażu pracy.

Przypomnieć trzeba, że art. 104 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS stanowi, iż prawo do emerytury lub renty ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu, na zasadach określonych w ust. 3-8 oraz w art. 105, w razie osiągnięcia przychodu z tytułu działalności podlegającej obowiązkowi ubezpieczenia społecznego, o której mowa w ust. 2 (zatrudnienie, służba lub inna praca zarobkowa albo prowadzenie pozarolniczej działalności) oraz z tytułu służby wymienionej w art. 6 ust. 1 pkt 4 i 6 (czynna służba wojskowa w Wojsku Polskim lub okresy jej równorzędne albo okresy

zastępczych form tej służby; działalność kombatancka, lub działalność równorzędna, a także okresy zaliczane do okresów tej działalności oraz okresy podlegania represjom wojennym i okresu powojennego, określone w przepisach o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego). Ust. 3 i 4 tego artykułu stanowi zaś, że w/w przepis stosuje się również do emerytów i rencistów osiągających przychód z tytułu działalności wykonywanej za granicą oraz osób wyłączonych z obowiązku ubezpieczenia społecznego z tytułu ustalenia prawa do emerytury i renty lub wykonujących działalność niepodlegającą obowiązkowemu ubezpieczeniu społecznemu z uwagi na podleganie temu obowiązkowi z innego tytułu.

Mając powyższe na uwadze oraz bezsporne okoliczności faktyczne sprawy, nie ulega wątpliwości, że organ rentowy dokonując rozliczenia emerytury nie mógł zsumować przychodu uzyskiwanego przez skarżącego z tytułu zatrudnienia na podstawie stosunku pracy z przychodem osoby duchownej, który stosownie do art. 18 ust. 4 pkt 5a ustawy i systemie ubezpieczeń społecznych - na potrzeby ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe – stanowi kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę, gdyż jak już wyżej wskazano skarżący jako emeryt duchowny od dnia 1 grudnia 2007 roku nie podlegał obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym jako osoba duchowna; podobnie jak niedopuszczalnym jest zsumowanie przychodu z emerytury nauczycielskiej (która rodzi jedynie obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie zdrowotne) z w/w przychodem osoby duchownej.

Tym samym działając na podstawie art. 104 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS organ rentowy mógłby rozliczyć ubezpieczonemu pobieraną emeryturę uwzględniając tylko wysokość przychodu z tytułu wynagrodzenia ze stosunku pracy. Tymczasem przychód jaki na tej podstawie uzyskał skarżący zarówno w 2010 jak i w 2011 roku nie przekroczył kwot granicznych

o jakich mowa w art. 104 ust. 7 i 8 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, mianowicie 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia za kwartał kalendarzowy, ostatnio ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, co zresztą prawidłowo wyliczył pozwany w decyzji

o rozliczeniu przychodu z dnia 14 lutego 2011 roku i z dnia 14 lutego 2012 roku, które to decyzje niezasadnie uchylił zaskarżonymi w sprawie decyzjami z dnia 24 i 27 maja 2013 roku.

Skoro zaś ubezpieczony nie uzyskiwał żadnego przychodu powodującego zawieszenie lub też zmniejszenie pobieranego przez niego świadczenia emerytalnego, to tym samym nie mógł on naruszyć obowiązku wynikającego z art. 127 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Tym samym pobierane przez niego świadczenie nie było świadczeniem nienależnym i powoływany przez organ rentowy przepis art. 138 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie znajdował zastosowania w sprawie.

W konsekwencji pozwany po pierwsze nie miał podstaw do uchylenia decyzji rozliczających wysokość pobieranej przez ubezpieczonego emerytury w latach 2010-2011, gdyż w sprawie nie zachodziły żadne przesłanki z art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS uprawniające organ rentowy do ponownej oceny sytuacji faktycznej skarżącego i ponownego rozliczenia wypłacanego mu świadczenia. Po drugie w okolicznościach faktycznych sprawy nie występowały też żadne podstawy do zmniejszenia wysokości wypłacanego skarżącemu świadczenia emerytalnego o których mowa w art. 104 ust. 1 - 4 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Tym samym wyrok Sądu Okręgowego, akceptujący zasadność stanowiska ZUS zaprezentowanego

w zaskarżonych decyzjach, jako nieprawidłowy podlegał zmianie stosownie do art. 386 § 1 k.p.c.

i orzeczeniem braku obowiązku zwrotu przez ubezpieczonego pobranych świadczeń

w kwocie 5.820,88 zł za 2010 rok i w kwocie 6.015,54 zł za rok 2011.

O kosztach procesu Sąd orzekł natomiast zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w dyspozycji art. 98 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c., 108 § 1 k.p.c., 109 § 1 k.p.c. oraz o § 2 ust. 1 i § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 roku poz. 461), zasądzając od pozwanego jako strony przegrywającej niniejszą sprawę na rzecz skarżącego – jako strony wygrywającej - zwrot poniesionych przez nią kosztów postępowania w kwocie 4.230,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje (2.400,00 zł + 1.800,00 zł) oraz opłaty od apelacji (30,00 zł).